

PREGÓ DE FESTA MAJOR DE 2004

Jill-Christine Rasmussen

Vull dir gràcies a tota la gent del poble per la seva amistat. Gràcies, tinc uns records molt bonics. Abans els carrers del poble eren plens de gent. Havien els accents de les diferents zones d'Andalusia barrejats amb el català, alegria i comunicació.

El meu carrer tenia vida –un follet– l'abuela Isabel i l'abuelo Gregorio, Juan, Pepita, Pepa i Andrés. Els gossos i els gats i sobre tot els nens, cridant, rient i corrent carrer amunt, carrer avall

A l'estiu, l'abuelo i l'abuela –pura cepa de Jaén– treien les seves cadires per passar-se les hores parlant amb tothom. La Pepita parlant català, l'abuela amb el seu propi accent. I nosaltres asseguts a la seva vora, escoltant. Sortia una cordialitat tant simple!

Les botigues. “Qui és l'última?”

I mentre esperaves, parlaves, miraves que la carnissera tallés bé la carn amb poc greix. El pastor matava les ovelles davant nostre. Eren, la vida i la carn tant saboroses! Recordeu les mans de la Maria, la carnissera, tan vermelles i inflades? Les rialles de la Rita mentre tallava els xurros fets pel Paco? El bacallà sec i salat penjat a les bigues i a bon preu? Les ampolletes d'aigua del Carme servien per curar-ho tot: les pastilles d'Optalidon. La ràdio amb les seves novel·les “Maria, Maria”. La seva música i aquella dona amb la veu dolça, donant consells a les mares. Els bolquers fins i grans per embolicar els culets de les criatures. Rentats amb un sabó quadrat i dur i per cert un toc de llexiu. El salfu-mant era el millor netejador de les mestresses de casa.

La cooperativa (Violeta), el senyor Gregorio fent la migdiada darrere la barra. Per les nits miràvem la tele en blanc i negre, “Fortunata y Jacinta” i d'altres bones novel·les.

L'ambient, els vells jugant al dòmino, prenent copetes, fumant-se un puro o Ideales. Les festes de poble. Les nits de cinema –vestits amb roba d'hivern, bufandes, gorros, guants i fins i tot mitges de llana. Feia fred en aquells anys.

El riu! Quina pau i bellesa! Hi havia flors, espècies, arbres i era un món de fades i follets. A la primavera hi trobaves violetes perfumades i tant delicades, narcisos petits i grossos.

On són les falgueres de les aigües cristal·lines?

Gràcies a totes les Manolites, Manolos, Pepitas, Jaimes, Bordis, Sabrines, Paquites, Encarnas, Pacos, Ritas, Anas, Víctors, Vergoods, Diagos i molts més.